

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 194/2568

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงโจทก์ นาย ภ. กับพวกโจทก์ร่วม นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 300, ป.อ. มาตรา 390, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 111, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 112, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 90, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 7, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 20, ป.พ.พ. มาตรา 329

## ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอื่นและมีคำขอให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษในคดีดังกล่าว เป็นการบรรยายข้อเท็จจริงในส่วนนี้แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องบรรยายละเอียดว่า คดีดังกล่าวศาลพิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่ อย่างไร ศาลย่อมมีอำนาจตรวจสอบผลของคดีและพิพากษาให้นับโทษต่อไปตามข้อเท็จจริงและคำขอของโจทก์ได้

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 111, 112, 148 นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ อ 689/6565 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายภานุพงษ์ ผู้เสียหายที่ 1 และนางสาวเพ็ญประภา ผู้เสียหายที่ 2 โดยนางเพ็ญพนา ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหากระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและรับอันตรายแก่กาย ส่วนข้อหาตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 โจทก์ร่วมทั้งสองไม่เป็น ผู้เสียหาย จึงไม่อนุญาต โจทก์ร่วมที่ 1 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน เป็นค่ารักษาพยาบาล 3,000 บาท ค่าที่ต้องยกเลิกการเดินทางคือค่าตัวเครื่องบิน 1,900 บาท ค่าทุนทุกข์ประมาณ 6,100 บาท และค่าขาดรายได้ 4,000 บาท รวมเป็นเงิน 15,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทน เป็นค่ารักษาพยาบาล 70,000 บาท ค่าทุนทุกข์ประมาณกับค่าขาดรายได้ 110,000 บาท และค่าซ่อมรถจักรยานยนต์ 20,000 บาท รวมเป็นเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การในคดีส่วนแพ่งว่า จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบเนื่องจากจำเลยไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้อง หากศาลพิพากษาลงโทษจำเลย ให้คืนเงิน 10,000 บาท ที่ฝ่ายจำเลยชำระแก่ฝ่ายโจทก์ร่วมทั้งสอง แก่นางสาวพัชรดา หรือหากมีค่าเสียหายที่ต้องชำระก็ให้ถือว่าเงินดังกล่าวเป็นการชำระค่าเสียหาย ใบเสร็จค่ารักษาพยาบาลของโจทก์ร่วมที่ 1 และแบบรายการค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยในของโจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเอกสารเท็จ ส่วนใบเสร็จค่าซ่อมรถจักรยานยนต์เป็นเอกสารปลอม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 300, 390 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 111, 148 วรรคหนึ่ง การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส

ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 3 เดือน ปรับ 10,000 บาท จำเลยต่อสู้จากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ อ 689/2565 ของศาลชั้นต้น กับให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 8,904 บาท และชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมที่ 2 เป็นเงิน 97,418 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันทำละเมิด (วันที่ 29 ตุลาคม 2564) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษาแก้เป็นว่า ไม่นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ อ 689/2565 ของศาลชั้นต้น ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็นเงิน 5,254 บาท แต่ดอกเบี้ยผิณฑ์ถ้ากระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น (ที่ถูก บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี) แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามคำขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า เมื่อคดีนี้ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนอาญาในปัญหาข้อกฎหมาย และคดีส่วนอาญาขึ้นมาสู่การพิจารณาของศาลฎีกา คดีส่วนแพ่งจึงไม่ต้องห้ามฎีกา จึงให้รับฎีกาของจำเลยในคดีส่วนแพ่งไว้พิจารณาด้วย และเห็นสมควรยกปัญหาตามฎีกาของจำเลยขึ้นวินิจฉัยเสียก่อน ซึ่งมีปัญหาข้อกฎหมายที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 7 บัญญัติให้พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบมีหน้าที่ส่งตัวผู้ต้องหาพร้อมด้วยสำนวนการสอบสวนไปยังพนักงานอัยการเพื่อให้พนักงานอัยการยื่นฟ้องต่อศาลแขวงให้ทันภายในกำหนดเวลาสี่สิบแปดชั่วโมงนับแต่เวลาที่ผู้ต้องหาถูกจับ ในกรณีที่เกิดความจำเป็นไม่สามารถฟ้องผู้ต้องหาต่อศาลในทันภายในกำหนดเวลาสี่สิบแปดชั่วโมง ให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องต่อไปได้อีกคราวละไม่เกินหกวัน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสามคราว เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องครบสามคราวแล้ว หากพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอผิดฟ้องต่อไปอีกโดยอ้างเหตุจำเป็น ศาลจะอนุญาตตามข้อนั้นได้ก็ต่อเมื่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการได้แสดงถึงเหตุจำเป็นและนำพยานมาเบิกความประกอบจนเป็นที่พอใจแก่ศาล ในกรณีเช่นว่านี้ ศาลมีอำนาจสั่งอนุญาตให้ผิดฟ้องต่อไปได้อีกคราวละไม่เกินหกวัน แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินสองคราว และตามบทบัญญัติในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ห้ามมิให้พนักงานอัยการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดเวลาตามมาตรา 7 เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอัยการสูงสุด เมื่อพิเคราะห์จากสำนวนในชั้นขอผิดฟ้องในคดีนี้แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ พนักงานสอบสวนย่อมไม่อาจนำจำเลยซึ่งขณะนั้นอยู่ในฐานะผู้ต้องหามายังพนักงานอัยการเพื่อฟ้องศาลโดยมิต้องทำการสอบสวน ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 20 พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบและพนักงานอัยการจึงได้ขอผิดฟ้องจำเลยมาตลอดภายหลังจากที่มีอำนาจควบคุมตัวจำเลยไว้สี่สิบแปดชั่วโมงตามกฎหมาย โดยการขอผิดฟ้องครั้งที่ 1 ถึงที่ 3 พนักงานสอบสวนอ้างเหตุว่า ยังสอบสวนคดีนี้ไม่เสร็จ ส่วนการขอผิดฟ้องครั้งที่ 4 และที่ 5 พนักงานอัยการอ้างเหตุว่า อยู่ระหว่างการพิจารณารายละเอียดในสำนวนการสั่งคดี และนำพยานมาเบิกความประกอบจนเป็นที่พอใจแก่ศาล ซึ่งล้วนถือว่าเป็นเหตุจำเป็นตามกฎหมายที่ต้องขอผิดฟ้อง และตามคำร้องขอผิดฟ้องจำเลยครั้งที่ 5 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้าย ศาลชั้นต้นอนุญาตให้พนักงานอัยการผิดฟ้องจำเลยได้ถึง

วันที่ 15 มีนาคม 2565 เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยในวันดังกล่าว ย่อมไม่ต้องขออนุญาตให้ฟ้องจาก  
อัยการสูงสุด โจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของ  
จำเลยประการต่อมาว่ามีว่า จำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสองตาม  
คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า โจทก์ร่วมที่ 1 อ้างตนเองเป็นพยาน  
เบิกความว่า ภายหลังโจทก์ร่วมที่ 1 ขับรถจักรยานยนต์ชนโคแล้ว รถจักรยานยนต์ล้มลง โจทก์ร่วม  
ที่ 1 รู้สึกบาดเจ็บบริเวณข้อศอก ไหล่ และโคนขา และเบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมทั้งสองว่า  
โจทก์ร่วมที่ 1 ขอเรียกค่ารักษาพยาบาล 3,000 บาท และโจทก์ร่วมที่ 1 ได้รับความทุกข์ทรมานจาก  
บาดแผล ขอเรียกค่าเสียหายส่วนนี้ 6,100 บาท ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความ  
ว่า ภายหลังการรถจักรยานยนต์ชนโคแล้ว โจทก์ร่วมที่ 2 กระเด็นออกจากรถจักรยานยนต์ โจทก์ร่วมที่  
2 มีบาดแผลกระดูกข้อศอกซ้ายหัก และโจทก์ร่วมที่ 2 ต้องรับการผ่าตัด โดยโจทก์ร่วมที่ 2  
เบิกความตอบทนายโจทก์ร่วมทั้งสองว่า โจทก์ร่วมที่ 2 เสียค่ารักษาพยาบาล 70,000 บาท โจทก์  
ร่วมที่ 2 ได้รับความทุกข์ทรมานจากบาดแผล ขอค่าเสียหายส่วนนี้ 110,000 บาท และโจทก์ร่วมที่  
2 เสียค่าซ่อมรถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุเป็นเงิน 20,000 บาท ซึ่งจำเลยไม่นำสืบโต้แย้งให้เห็น  
เป็นอย่างอื่น ส่วนที่จำเลยฎีกาสรุ้ได้ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 ไม่มีบาดแผลตามที่ระบุในฟ้อง และไม่ได้รับ  
การผ่าตัดจริง รถจักรยานยนต์คันเกิดเหตุไม่ได้รับความเสียหายสำเนาใบเสร็จรับเงิน สำเนาแบบ  
รายการค่ารักษาพยาบาลผู้ป่วยใน และใบเสร็จรับเงิน กับสำเนาใบเสร็จรับเงิน ทั้งใบในสำ  
เนาใบให้แพทย์ตรวจชั้นสูตร เป็นเอกสารปลอมนั้น จำเลยก็ไม่เคยนำสืบเรื่องดังกล่าวไว้  
แต่อย่างใด ฎีกาของจำเลยดังกล่าวล้วนเป็นการกล่าวอ้างข้อเท็จจริงขึ้นลอย ๆ ในภายหลัง ไม่มี  
น้ำหนักให้รับฟัง ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า โจทก์ร่วมทั้งสองได้รับบาดเจ็บและได้รับการรักษาตามที่  
นำสืบจริง และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 กำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 1 เป็น  
ค่ารักษาพยาบาล เป็นเงิน 2,254 บาท และค่าทนายทุกขุทรมานเป็นเงิน 3,000 บาท รวม 5,254 บาท  
กับกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 เป็นค่ารักษาพยาบาล 47,418 บาท ค่าซ่อม  
รถจักรยานยนต์ 20,000 บาท และค่าทนายทุกขุทรมาน 30,000 บาท รวมเป็นเงิน 97,418 บาท  
ตามที่ศาลชั้นต้นกำหนดมานั้น เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีและความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว  
อย่างไรก็ตามได้ความจากคำเบิกความของจำเลยและนางสาวพัชรดา พยานจำเลย ซึ่งเป็นพี่สาว  
ของจำเลยประกอบกันว่า หลังเกิดเหตุ เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2565 นางสาวพัชรดาชำระเงินให้แก่  
ฝ่ายโจทก์ร่วมที่ 2 เพื่อเป็นเงินช่วยเหลือเบื้องต้นแก่โจทก์ร่วมที่ 2 จำนวน 10,000 บาท จึงต้องนำ  
เงินจำนวนดังกล่าวมาคิดหักออกจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องชำระให้แก่โจทก์ร่วมที่  
2 โดยชำระเป็นค่าดอกเบี้ยก่อน หากมีเงินเหลือจึงนำไปชำระต้นเงินตาม  
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 329 วรรคหนึ่ง ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน  
มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นับโทษจำเลยต่อ  
จากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ อ  
689/2565 ของศาลชั้นต้น ชอบหรือไม่นั้น เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องและแก้ฟ้องแล้วว่า จำเลยเป็น  
บุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ  
อ 689/2565 ของศาลชั้นต้น กับขอให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีดังกล่าว ถือว่า  
โจทก์บรรยายข้อเท็จจริงว่า จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ  
389/2565, อ 549/2565, อ 550/2565 และ อ 689/2565 ของศาลชั้นต้นแล้ว โดยไม่จำเป็นต้องระบุ  
รายละเอียดว่า คดีดังกล่าวศาลพิพากษาลงโทษจำเลยหรือไม่อย่างไร เพราะการขอให้นับโทษต่อ

หาได้มีกฎหมายบัญญัติว่าต้องกล่าวรายละเอียดมาในฟ้องหรือเป็นหน้าที่โจทก์ต้องแถลงผลคดีให้ศาลทราบไม่ และแม้ศาลชั้นต้นไม่ได้สอบถามว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อหรือไม่ แต่เมื่อจำเลยยื่นคำแก้ฎีการับอยู่ทำนองว่า เป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อจริง โดยจำเลยแก้ฎีกาอ้างว่า คดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 389/2565, อ 549/2565 และ อ 689/2565 ของศาลชั้นต้น ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย และเมื่อตรวจสอบจากศาลชั้นต้นแล้วปรากฏว่า คดีทั้งสามดังกล่าว ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้รื้อการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยจริง ตามสำเนาคำพิพากษาของศาลชั้นต้นในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 1469/2565 ของศาลชั้นต้น และสำเนาคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 1581/2565 และ อ 1599/2565 ของศาลชั้นต้น ตามลำดับแนบท้ายหนังสือของศาลชั้นต้น ฉบับลงวันที่ 25 ตุลาคม 2567 ในสำนวนคดีนี้ ย่อมไม่อาจนับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีทั้งสามดังกล่าวได้ ส่วนคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 550/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยแก้ฎีกาว่า จำเลยใช้สิทธิฎีกา ซึ่งเมื่อตรวจสอบแล้วปรากฏว่า คดีดังกล่าวศาลฎีกามีคำพิพากษาให้จำคุกจำเลย 3 เดือน ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 478/2567 และศาลชั้นต้นออกหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดแก่จำเลยแล้ว ตามสำเนาหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 232/2566 ของศาลชั้นต้น แนบท้ายรายงานเจ้าหน้าที่ ฉบับลงวันที่ 26 มิถุนายน 2567 ในสำนวนคดีนี้ จึงนับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีดังกล่าวได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ไม่นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีดังกล่าว นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้นับโทษจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 232/2566 ของศาลชั้นต้น ให้นำเงินจำนวน 10,000 บาท ที่ฝ่ายจำเลยชำระแก่ฝ่ายโจทก์ร่วมที่ 2 เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2565 หักจากจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยต้องชำระให้แก่โจทก์ร่วมที่ 2 โดยหักชำระเป็นค่าดอกเบี้ยก่อน หากมีเงินเหลือจึงนำไปชำระต้นเงิน นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ

## องค์คณะ

สุวิชา นาควัชรระ · สัมพันธ์ บุณนาค · สาคร ตั้งวรรณวิบูลย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/194/2568>